

Žalm 27, 1.7-9a

Římanům 10, 8-10

Matouš 14, 22-33

Ježíš se dozvěděl o stětí Jana Křtitele a odešel na pusté místo, protože chtěl být se svými myšlenkami i modlitbami chvíli sám. Ale i tady jej vyhledaly davy lidí, které potřebovaly duchovní vedení či uzdravení. Ježíš se jim věnoval a nakonec celý ten mohutný zástup lidí s pomocí učedníků nasýtil z původně malého množství jídla – pěti chlebů a dvou ryb. Tyto texty o stětí Jana Křtitele a zázračném syčení předcházejí v Bibli evangeliu, které jsme četli dnes.

Učedníci, kteří se aktivně účastnili toho velkého zázraku, kdy Ježíš měl nakonec pro všechny dost jídla, by pak asi ještě rádi zůstali ve společenství spokojených lidí, kteří ten den Ježíšovi naslouchali. Ježíš je však posílá na loď, ať jedou napřed na druhý břeh jezera. On je na tu loď doslova natlačil, četli jsme: „Přiměl je, aby vstoupili na loď a jeli před ním...“ Zřejmě chce být opravdu už alespoň chvíli sám. Když je loď uprostřed jezera, zvedá se silný vítr. Učedníci si ani pořádně neodpočinou a musí namáhavě veslovat proti vzdouvajícím se vlnám.

Jak by bylo krásné a uklidňující, kdyby mohli už navždy zůstat s Pánem Ježíšem v takové pokojné a přehledné situaci, jaká nastala po syčení zástupů. Nebo kdyby s nimi byl alespoň v té loďce a uklidnil běsnící živly. A co myslíte? Byl s nimi v té loďce nebo byl tedy někde na kopci a rozmlouval se svým Otcem? Ano, fyzicky v té loďce nebyl, ale protože je to Boží Syn, tak s nimi i nějakým způsobem byl. A to je to tajemství našeho života. On je s námi stále, ale způsob, jak my to vnímáme je jiný. Někdy si myslíme, že s námi Ježíš určitě je, daří se nám i naší rodině, jsme spokojení, vše je jak má být a jindy máme pocit, že na tu životní dřinu, nesnáze, nevyřešené problémy a trápení jsme sami, Pán Ježíš na nás nějak zapomněl...

On však nezapomíná. Jen to tak v životě prostě někdy musí být. Kdyby Pán Ježíš učedníkům stále dopřával radost z toho, jak on věci dělá a oni jsou u toho – tak by nikdy „nevyrostli“. A každý z nás je povoláván k tomu, aby žil ve víře. Aby žil z víry v situacích, které nejsou jednoduché a ve kterých jsme třeba i fyzicky sami. Nebudeme mít možná vždy kolem sebe ty, kteří nám rozumějí a nebudeme jim moci říci, co prožíváme. Jsou takové situace, kdy to nemáme komu říct, ale to neznamená, že s námi není On - Ježíš.

Učedníci jsou tedy nyní na lodi, veslují ze všech sil a začíná je zachvacovat panika z rozbouřených vod, jako se to stalo už jednou v minulosti. A to se tehdy nemuseli obávat toho, co vidí před sebou teď. Vždyť podle představ Ježíšových současníků je moře centrum nevyzpytatelných a obludných sil. A teď se k nim blíží přízrak, v řečtině – fantasma – strašidlo z hlubin. Ani na chvíli je nenapadlo, že právě Ježíš k nim přichází uprostřed toho velkého zmatku. A mluví k nim: „Nebojte se! Já jsem to.“ Ale dá se tomu opravdu věřit? Dá se podle toho zachovat? Opravdu se lze setkat s Kristem v tak divokých podmínkách?

Nejodvážněji zareagoval Petr. Tak jak ho známe. Je prudký až zbrklý, ale přímý a upřímný. Ve strachu a úzkosti se neuzavírá do sebe, ale obrací se na Ježíše a mluví k němu. „Pane, poruč mi a já půjdu k tobě. Ty to řekni. Ty mi to poruč.“ A v zápětí Petr slyší Ježíšovo povzbudivé: „Pojď.“ Vystupuje z lodi. Vystupuje z relativně bezpečného a známého zázemí svého společenství a jde sám, sám za sebe a osobně vpřed k Ježíšovi.

Chvilíčku to jde. Jde to, dokud žije z víry, dokud se dívá na Ježíše, z jehož očí vyzařuje láska. Záhy však nastává problém. Petr se více než na Ježíše soustředí na okolní živly. Na okolní znepokojivé a nejisté vyhlídky.

Člověk někdy může zaslechnout Boží hlas. Vydat se za ním vždy znamená jít neprošlapanou, neznámou a nelehkou cestou. Jakmile se člověk soustředí na to, co všechno ho může rozhodit a rozkolísat, ovládne ho strach a svádí ho z cesty.

To se stává každému z nás. Mnohokrát v životě, opakovaně. Vzorem pro takovou chvíli nám může být právě Petr, který v čase největší úzkosti, kdy se topí, se obrací na Ježíše a vykřikne: „Pane, zachraň mne!“

Pán Ježíš v tom Petra nenechá. Nejprve ho chytne pevně za ruku a pak teprve napomíná. Neříká mu nejdříve – kvůli své malověrnosti se topíš ve vlastních problémech, tak si to pěkně vypij. Nejprve mu podává pomocnou ruku.

A tak je to vždy. Ježíš pomáhá lidem, kteří mají o něho zájem a chtějí s ním vstoupit do kontaktu. Je s lidmi, kteří k němu volají a říká jim i nám: „Mějte odvahu, já jsem to, nebojte se.“ Amen.

/Slovo na neděli 13. srpna 2023 Dana Kalivodová/